

бѣжѣтъ, нежели да постѣпишъ тѣй недостойно съ насъ; трѣба да знаешъ, че азъ съмъ Телемахъ, сынъ на мѣдрѣго Одиссея, царя на Итаки. Азъ търсѣя баща си по сичкитѣ морета; ако нѣма да го намѣриъ, или са не върнѣ вече въ отечеството си, или не избѣгнѣ робството, по-добръ земни ми живота, който азъ не ще могѣ вече да понесѣ.»

с) Щомъ изрекохъ тѣзи думы — и сичкыйтъ народъ въсхитенъ извика, че трѣба да загине сынътъ на жестокия Одиссей, съ хитринитѣ на когото са разруши града Троя.

Заключение: «О сыне Одиссеовъ! каза ми Ацестъ азъ не могѣ да не принесѣ твоята кръвъ въ жертва на толкози-то умрѣлы Троянцы, които баща ти тласнѣ въ черната Коцита: ты и този, който та води, ще погините!...»

** Полезны заблужденія:*

1^о Отъ тѣзи примѣры са вижда, че въ началото са намѣрва предложеніето, което оттамъ са приготви за изложението, дѣто ще са развѣе и допълне; а въ заключението то са довършва съ единъ начинъ естественъ и удовлетворителенъ.

2^о За ученицитѣ на Словесността най-много спомага *анализътъ*, или разборъ върху сичко, което учѣтъ или прочитатъ. Тѣ трѣба да внимаваъ и да дырѣжѣтъ, ако съчинителътъ ѣ изложилъ кратко и ясно обстоятелствата на мѣстото, на времето, на лицата, какъто и причинитѣ, които ги искарватъ на сцената. Ёще — вижда ли са заключението или остава тъмно и неизвѣстно? — Тѣй въ послѣднія примѣръ, не разбирамы ли добръ положението на тѣзи двама странни бѣжанцы, посрѣдъ единъ народъ, който има толкозь право да ги мрази? — Кон съ тѣ? и проч. Ный ги познавамы вече, и народътъ, който ги пріема и гледа на